

GAZETA GDANŃSKA

10
FEN.

Nr. 157 ABCDE

Wtorek, 12 lipca 1938

Rok XLVIII

Aleksandrów Kulawski, Brodnica, Bydgoszcz, Chełmno, Chojnice, Gdańsk, Gdynia, Grudziądz, Inowrocław, Kartuzy, Kościerzyna, Lipno
— — — Nowe-Miasto, Rybin, Sępólno, Starogard, Świecie, Szubin, Tczew, Toruń, Tuchola, Wąbrzeźno, Wołkowo, Wyrzysk — —

Piętnujemy skandaliczny wybryk

„Danziger Vorposten“ gloryfikuje dezercję

Zanotować musimy nowy skandaliczny wybryk „Danziger Vorposten“, dziennika, który na zebraniach narodo-wo-socjalistycznej partii w Gdańsku propagowany jest jako organ władz Wolnego Miasta.

W dodatku niedzielnym do numeru 158 z 9 lipca br. ukazał się szkic literacki p. t. „Und die Heimat?“ W tendencyjnej tej przez fanatyka stworzonej miksturze przekreśla się wszystkie piękne słowa, które na innych stronach głoszą o współpracy polsko-niemieckiej.

Szkic ten przedstawia smutne rzekomo zdarzenie...

Młody Niemiec, który mieszka w kraju (czytaj: Polska), „niegdyś nie mieckim“, czego świadectwem mają być ruiny zamków krzyżackich, — otrzymuje kartę powołania do wojska.

„Służyć, służyć — państwu, które mu jest więcej niż obojętne, którego naród nienawidzący Niemców wlecznie pozostanie mu obcy?“

Niel „Danziger Vorposten“ nie pozwoli mu służyć, każe mu uciec z wojska.

Dezerteruje więc zagranicę. Otrzymuje „po krótkich staraniach“ pozwolenie na pobyt... w Niemczech. Naturalnie ojciec dezertera przechodzi w Polsce udreki, jest bojkotowany, szuka nowany, zmartwienia te prowadzą go do trumny — umiera. Straszne wiadomości pędzą syna do domu. Nie na długo jednak. Przy drugiej próbie ucieczki do Niemiec trafia go śmiertelna kula.

Milioner amerykański rozpoczął lot dookoła świata

NEW YORK. Milioner i przedsiębiorca filmowy Hughes wystartował w niedzielę o godz. 7,20 wieczorem do lotu transatlantycznego do Paryża. Leci on na jednopłatowcu Lockheed, zaopatrzonym w dwa motory po 1100 koni mech. oraz we wszelkie narzędzia pomocnicze.

Hughes może na swym samolocie uzyskać przeciętną szybkość 250 km na godzinę i podejmie on prawdopodobnie próbę pobicia rekordu lotu naokoło świata. Odcinek Nowy Jork—Paryż przeleci on prawdopodobnie w czasie około 22 godziny. W niedzielę o godz. 0,03 wieczorem przeleciał około 750 km, a zatem utrzymał zamierzoną szybkość przeciętną jak to wynika z informacji o położeniu samolotu podanych przez lotnika drogą radiową.

Hughes przed startem nie udzielał żadnych informacji na temat swego rekordowego lotu. Wiadomo jednak, że ministerstwo handlu zaopatrzyło go we wszelkie potrzebne papiery dla takiego lotu, między innymi w pozwolenie przelotu nad Francją, Anglią, Niemcami, Litwą, Polską i Rosją.

Ogólnie oczekują, że Hughes bezpośrednio z Paryża, gdzie zatrzyma się najkrócej, odleci do Moskwy, stąd w trzech etapach z punktami lądowania na Syberii, doleci do Fairbanks na Alasce, a stamtąd do Nowego Jorku. Według oświadczenia przyjaciół, Hughes ma zamiar w ciągu czterech dni zakończyć lot i pobić w ten sposób rekord Posta z roku 1933 o trzy dni.

Hughes wystartował z lotniska Floyd

19 ofiar katastrofy kolejowej

BERLIN. W pobliżu miejscowości Rheinsberg (Brandenburgia) nastąpiło zderzenie pociągu osobowego z motorowym. 5 osób, wśród nich konduktor pociągu motorowego, zostało zabitych. 14 osób jest rannych z czego trzy ciężko.

Bennet przy doskonałych warunkach atmosferycznych. Samolot, na którym leci, jest typu Lockheed 14 i posiada dwa motory o sile 1100 KM. Załogę stanowi 5 osób: Hughes jako pilot, 2 lotników-pomocników Harry Connor i por. Homast Hurlow, radiooperator Stoddort i

mechanik Lund. Samolot dostarczony jest przez komitet organizacyjny wystawy w Nowym Jorku w r. 1939. Hughes wiezie z sobą listy z zaproszeniem do szefów wszystkich państw, nad którymi lot się będzie odbywał, aby państwa te wzięły udział w wystawie nowojorskiej.

Z pałką gumową na prezydenta Stanów Zjednoczonych

Tłum chciał zlinczować zamachowca

PARYŻ. Dzienniki paryskie donoszą z Nowego Jorku o incydencie, który wydarzył się podczas tournée wyborczego prezydenta Roosevelta, który, jak wiadomo, objeżdża szereg stanów, wygłaszając przemówienia na rzecz kandydatów demokratycznych do Izby.

Jak donosi prasa paryska w chwili gdy auto prezydenta Roosevelta wjeżdżało na dworzec w Oklahoma, pewien uzbrojony w pałkę gumową osobnik, usiłował przerwać kordon policyjny i rzucić się na prezydenta. Został on

obezwładniony przez agenta policji tajnej. Wśród publiczności zapanowało niezwykle wzburzenie. Tłum usiłował zlinczować rzekomego zamachowca i urządził prezydentowi Rooseveltowi gorącą owację. Policja z trudem zdołała wyrwać niedoszłego zamachowca z rąk tłumu. Jak wykazało śledztwo nazwisko jego brzmi Woody Hockady. Jest on nerwowo chory i usiłował swego czasu uderzyć sekretarza stanu dla spraw wojskowych Woodringa. (ATE).

Chicago w Paryżu

Rzeźnik-gangster terroryzował nocne lokale Paryża

PARYŻ. O godz. 11 w nocy z soboty na niedzielę dokonano w Cannes napadu rewolwerowego, jakby przeniesionego żywcem z amerykańskich porachunków gangsterkich. Ciemna limuzyna zatrzymała się na jednej z głównych ulic znanej miejscowości kuracyjnej Cannes i w pewnym momencie dwaj pasażerowie tej limuzyny wysiedli z niej zasypali kulami rewolwerowymi jednego z przechodniów, na którego widocznie oczekiwali, po czym wsiadli do auta, które miało wszystkie światła pogaszone, zni-

knęli bez śladu. Przy ciężko poranionym 8 strzałami rewolwerowymi przechodniu znaleziono kartę wyborczą na nazwisko Andrzeja Marquin, rzeźnika paryskiego. Wygląd zewnętrzny zabitego, a w szczególności niezwykle traskliwie utrzymane ręce były w sprzeczności z tym jego zawodem.

Jak pisze popołudniowa prasa paryska, która temu napadowi poświęca dużo miejsca, Marquin, który był istotnie właścicielem sklepu rzeźniczego w rzeczywistości miał zawód zupełnie inny.

Ks. Hlinka poważnie chory

Jak donosi prasa czeska stan zdrowia przewodcy Słowaków ks. Hlinki który przebywa w sanatorium w Bratisławie, znacznie się pogorszył.

Spis ludności w Niemczech odbędzie się dnia 17 maja 1939 r.

„Berliner Tageblatt“ donosi: Spis ludności, zawodów i przedsiębiorstw, który według ustawy z 4 października 1937 r. postanowiony został na rok 1938, miał się odbyć 12 maja 1938. Rozciągnięcie spisu na Austrię spowodowało przesunięcie tego terminu. Nowa ustawa ustala termin spisu, którym jest dzień 12 maja 1939 r. Obowiązujące dla zakresu spisu pozostają odpowiednio przepisy z dnia 21 stycznia 1938 r.

Minister gospodarki, który wydaje rozporządzenie wykonawcze, może w porozumieniu z ministrem spraw wewnętrznych rozporządzić zmiany dotyczącej przeprowadzenia spisu w Austrii, o ile zmiany te na skutek specyficznych warunków tego kraju okażą się potrzebne.

Związek Polaków w Niemczech w sprawie spisu ludności interweniował w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Rzeszy.

Japońskie okręty wojenne nie znoszą fali

LONDYN. „Sunday Times“ podaje sensacyjne dane o kłopotach marynarki japońskiej, w związku z wadliwą konstrukcją najnowszych jednostek bojowych. Okręty japońskie, które są o wiele ciężiej uzbrojone od okrętów tego samego typu innych państw, okazały się bardzo trudno do prowadzenia na burzliwym morzu. Konstruktorzy usiłowali zaradzić temu przez wprowadzenie żyroskopów, lecz metoda ta okazała się również niepraktyczna i admiralicja japońska zmuszona była wydać rozkaz zmniejszenia uzbrojenia na prawie wszystkich jednostkach. (ATE)

Taka propozycja powinna do każdego przemówić

24 książki — arcydzieła literatury światowej dla naszych prenumeratorów! 24

Bezwzględnie najkorzystniej jest zaprenumerować wydanie K (z dodatkami książkowymi), bo wówczas Czytelnik otrzymuje bezpłatnie nasz dziennik — gdyż cena księgarska dodawanych przez nas książek przekracza przeszło dwukrotnie cenę prenumeraty.

Prenumerując wydanie K miesięcznie z odbiorem w administracji za 2,90 zł, miesięcznie przez pocztę za 3,10 zł,

otrzymuje Czytelnik codziennie nasz dziennik i w trzeciej dekadzie każdego miesiąca dwie wartościowe książki, wykonane na dobrym papierze dzielowym, w trwałej kartonowej oprawie i barwnej obwolucie na papierze kredowym

Różnica między zwykłą prenumeratą wynosi na miesiąc 90 groszy (3 grosze dziennie). Wydatek mały, a korzyść wielka

Oto nasze książki — później ogłosimy dalsze

André Maurois. — „ODDECH WOJNY”.

Poprzez obłąkany bełkot wojny, huk dział, jęki umierających ludzi, w powieści tej znajdujemy inną kartę: „Śmiech na wojnie”.

Śmiech u ludzi, którym nawet bezlitosna wojna nie zdołała odebrać poczucia humoru, beztróskiego spojrzenia na świat, nas zadziwia, przeraża — każe chylić czoło przed ogromem ludzkiego hartu.

Książka ta jest rewelacją, jest jakby odwrotną stroną ciężkiej rzeczywistości Remarqua. Tylko Maurois umie wydobyć z błędnego piekła okopów nuty śmiechu, podnosząc go do wyżyn, gdzie jest on wielkim płomieniem skargi.

Teodor Dreiser. — „PRAWO DO ŻYCIA”.

„Dreiser jest największym geniuszem moich czasów”.

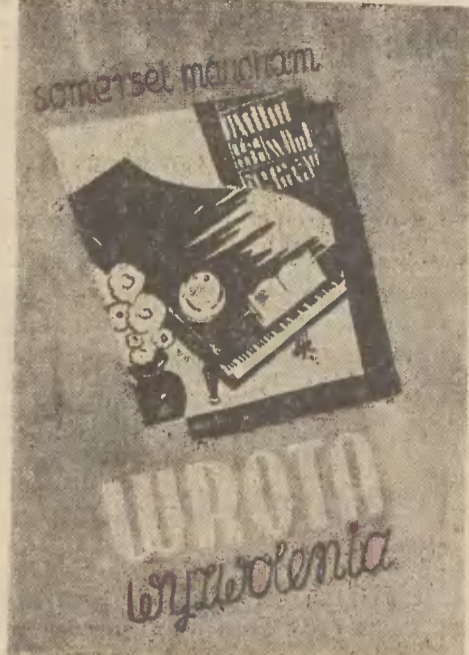
G. H. Wells.

„Dreiser widzi i tworzy. Utwory jego to silne, pełne wielkiej prawdy, wprost przytłaczające swym ogromem — arcydzieła”.

„Times”.

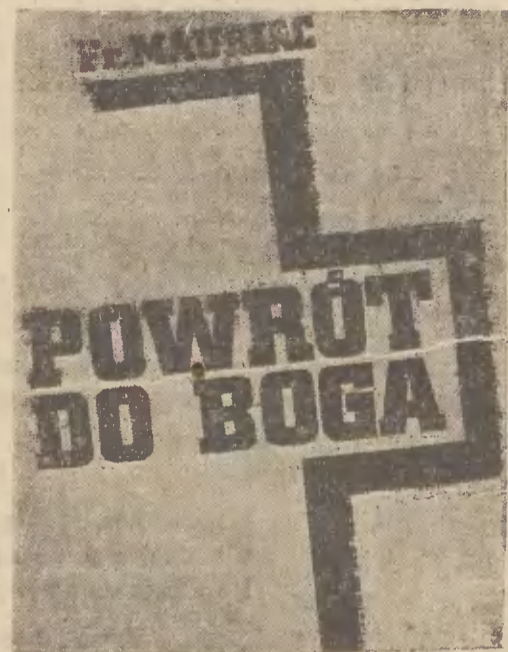
„Gdy czyta się Dreisera, chwilami nie wie się wprost kto to jest? Do kogo podobny? Dostojewski, Maupassant, Hugo? Może to „Życie” samo zeszło ze swych wyżyn by mówić do nas.”

„Figaro”.

W. Somerset — Maugham. — „WROTA WYZWOLENIA”.

Egzotyka, bodaj czy nie najlepiej napisana w ostatnich latach. — Autor bez cienia fałszywego sentymentalizmu lub też poczucia wyższości europejczyka kreśli barwne i jakżeż dla nas fascynujące życie na wyspach dalekiego malajskiego archipelagu. Spłoty tragicznych wydarzeń oświetlone uśmiechem mądrego i dobrotliwego humoru. Dusza dżungli, niezrozumiała dla nas, pozornie naiwny światopogląd ras obcych i nieznanych — działają w tych mistrzowsko napisanych nowelach z tak sugestywną siłą, że czytelnik mimo woli zrzuca pokost współczesnej cywilizacji i przeżywa z bohaterami W. Somerset — Maughama wizje i dramaty możliwe tylko w pierwotnej jeszcze Azji — w zakątkach tajemniczego Dalekiego Wschodu.

Franciszek Mauriac. — „POWRÓT DO BOGA”.

„...Pewnym jest, że jest on największym z autorów piszących prozą, którzy od trzydziestu lat zasiadali na tym fotelu akademickim...” André Rousseaux (z przemówienia na posiedz. Akademii Francuskiej).

„...Co mnie najwięcej pociąga w Mauriacu, to ta jego odwaga wymagania od swoich bohaterów szczerości względem samego siebie, a nie bigoteryjnej hypokryzji, tak łatwej, tak wygodnie osłaniającej...”

„W powieści „Ce Qui Etais Perdu” — „Powrót do Boga” wiara katolicka schodzi się z antyczną mądrością. Najbardziej niewątpliwym człowiekiem nie jest grzesznik, lecz faryzeusz. To, co nazwano, może niewłaściwie, „nawróceniem” Mauriaca wzrusza mnie, ponieważ widzę w tym czyn ducha, który zrywa z wygodnym faryzeuszostwem i dąży usilnie do miłosierdzia.”

André Maurois. Les Annales.

Mieczysława Łuczyńska

SPALONE MOSTY

— Marcysiul Marcysiul! Nie spać tak długo, tylko podłogę powycierać z kurzu. Przecież dzisiaj przyjeżdża panienska.

— Nie dalej, jak wczoraj wieczorem wycierałam podłogi! — odezwał się z kuchni skrzeczący głos.

A powtórnie panna przyjeżdża dopiero o dziewiątej.

— Nie panna, tylko panienska! — poprawił Kurta i zaczął się ubierać. Wystroił się w tabaczkowy garnitur i do butonierki wsunął czerwony goździk, bowiem po kwiatku miała go na dworcu rozpoznac nieznajoma bratanica.

— Przeklecie godzinny włók się, jak żółwie! — Pan Apolinary znów podchwycił się na zniecierpliwieniu.

Wypchał tytoniem fajkę i pomaszzerował na dworzec.

Było jeszcze przeszło pół godziny czekania.

— Nie rozumiem — rozmyślał w duchu — dlaczego pociąg z Kresów nie przychodzi o ósmej minut trzydzieści, tylko o dziewiątej.

Nic mu w tej chwili nie dogadzało. Kupił w kiosku gazetę. Nie mógł jej czytać. Co chwilę spoglądał na zegar kolejowy i doznawał wrażenia, że wskazówki stoją w miejscu.

— Pewno nie nakrecony.

Zaczął się wreszcie irytować na zapowiadającego odjazd i przyjazd pociągów.

— Mówi bestia tak niewyraźnie, że go zrozumieć nie można.

Dopiero teraz przypomniał sobie, że nie kupił peronówki. Przy kasie stał długi sznur ludzi.

— Ładny interes! — zaklął. — Spóźnię się do pociągu.

Po pięciu minutach czekania w kolejce. uprzytomnił sobie, że przy wyjściu znajduje się automat. Pospieszył w tamtym kierunku. Nie miał drobnych pieniędzy. Jak oszalały począł gonić za zmianą złotówki, gdy wreszcie to mu się udało, z ulgą przystąpił do automatu.

Wyraźnie stało napisane: — Nie czyni!

Zaklął na swoje niedoleństwo i wrócił do kasy przy której „kolejka” znacznie się wydłużyła.

Na dwie minuty przed nadejściem pociągu wybiegł na peron.

Mimo woli zwrócił uwagę na dwóch panów, spacerujących po peronie z czerwonymi goździkami w butonierkach.

— A żeby ich diabli wzięli!

Dwaj panowie bezceremonialnie przechadzali się wtę i spowrotem. Kurcie nie pozostawało nic innego, jak przodować im na każdym kroku.

Lokomotywa wtoczyła się na peron. Tłum pasażerów rzucił się do wyjścia. Pan Apolinary bliższy był rozpaczy.

— Nie rozpoznaj jej, jak Boga kocham, nie rozpoznaj! Co ten biedny dzieciak zrobi ze sobą w tym wielkim mieście!

Myśli Kurty przerwało dotknięcie czyjejs ręki.

— Witam stryjaska!

Zanim pan Apolinary zdołał podnieść oczy znalazł się w objęciach rąk, które często musiały mieć do czynienia z różnego rodzaju sportem.

— Co, jaks! — zawołał zdyszany. — Marta Anastazja?

— A tak, tak, Marta Anastazja! — zabrzmiał mu nad uchem wesół śmiech.

Pan Apolinary zmieszal się. Bratanica mimo swoich piętnastu lat wyglądała prawie na dorosłą pannę.

— A gdzie walizki? — zapytał wreszcie, widząc, że Marta trzyma w ręku tylko mały neseser.

— Na bagażu! — znów się zaśmiała i po chwili krzyknęła swobodnie:

— Numerowy! Numerowy!

Kurta oniemiał.

— Ten dzieciak, to jakaś światowa panna!

Ale zaraz dopowiedział sobie w myślach, że mimo wszystko za nos go wodzie nie będzie. Gdy znaleźli się w mieszkaniu, Marta kazała sobie podać śniadanie i zabawiła pana Apolinarego rozmową. Opowiadała o swoich przeżyciach, o szkole i koleżankach, o wyczynach sportowych, a Kur-

(20)

ta przysłuchiwał się i dochodził do coraz mocniejszego przeświadczenia, że mimo wszelkiej pozory, Marta była jeszcze naprawdę wielkim dzieckiem. Jej urywane zdania i przeskakiwanie z jednego tematu na drugi, wprowadzało do myśli Kurty taki chaos, że prawie nic nie doszło do jego świadomości z tego, co mówiła bratanica.

Słyszał tylko jej miękki, śpiewny głos i wpatrywał się w roześmianą twarzyczkę.

— A czy stryjasek przyjmuje gości? — zapytała w chwili, kiedy pan Apolinary najmniej się tego spodziewał.

— No... — wyjąkał zaskoczony — jak kiedy...

Na twarz jego spłynęło jasne światło z błękitnych oczu dziewczynki.

— O, stryjaska, proszę bardzo, urządź kolację i zaprosz dużo gości!

— Gości, powiadasz? Jeszcze nie rozejrzałaś się po Warszawie, a już myślisz o gościach.

W umyśle Kurty zaczęły się zwolna wylaniać zdecydowane obrazy.

Zrozumiał, że plany wysnuwane przed przyjazdem bratanicy muszą ulec zmianie. Dawne wyobrażenia o nienaruszeniu ładu swego systematycznego życia i prowadzeniu po Alejach małej dziewczynki za rączkę — rozwiały się, jak obłoki zdmuchnięte wiatrem.

Następnego dnia poprowadził ją jednak w Aleje.

Wzrokiem mimo woli szukał Skórki. Nie było go. Listownie postanowił zaprosić kolegę na kolację, o której tak marzyła Marta.

Zaczynając po kilka razy ten sam temat, w rezultacie Kurta przyznał się bratanicy, że jego dotychczasowe stosunki towarzyskie polegały na składaniu a nie przyjmowaniu wizyt.

— Stary kawaler — mówił — nie ma obowiązków przyjmowania gości. Rzecz to uciążliwa i mało zabawna, a przy tym kosztowna.

Smutek, widoczny na twarzy dziewczynki, zmienił nagle tok myśli pana Apolinarego. Marta budziła w nim coraz głębsze zainteresowanie. Przychodziły chwile, w których Kurta doznawał dziwnego uczucia, jakby po jego ziębnącym w nadchodzącej starości sercu przesunął się ciepły promień słońca. Samotny dotąd i pogrążony w swoich upodobaniach dopatrywania się w ludziach samego zła, zaczął chwilać się w dawnym rozumowaniu.

(Ciąg dalszy nastąpi).